

## d ů v o d e c h :

Žalobce uvedl v závěru žaloby, že příslušnost okresního soudu ve V. se opírá o § 42 zákona čís. 131/31 sb. z. a n. Ze spisů není zřejmé, že by se byla některá strana domáhala v průběhu rozepře toho, aby řízení bylo prováděno podle předpisů o řádném řízení podle civilního řádu soudního. Otázka, zda jde o spor pracovní podle §§ 1 a 2 zákona čís. 131/31 sb. z. a n., nebyla prvním soudem probírána ani řešena a rozsudek prvního soudu nebyl označen jako vydaný v řízení podle zákona o pracovních soudech, jak to jest předepsáno v čl. IV. odst. 2 zákona čís. 251/34 sb. z. a n. pro rozsudky vydané v pracovních sporech okresními soudy, které jednají na místo pracovních soudů podle § 42 zákona čís. 131/31 sb. z. a n. Ani v odvolání ani v odvolacím sdělení se strany vůbec neobíraly uvedenou otázkou. Odvolací soud se sice v rozsudku nezmínil o tom, zda posuzuje tento spor jako spor pracovní, ale jednal a rozhodoval v odvolání v senátě složeném ze tří soudců z povolání, z nichž jeden předsedal, a ze dvou přísedících. Z protokolu o ústním jednání odvolacím vyplývá také, že byla věc před odvolacím soudem projednána znovu ve smyslu § 33 zákona čís. 131/31 sb. z. a n., a také v hlavě rozsudku se odvolací soud označil jako »odvolací soud ve věcech pracovních«. Z toho jest dostatečně zřejmé, že odvolací soud, třeba se o tom výslovně nezmínil, zkoumal též otázku, zda jde o spor pracovní a že si ji rozřešil kladně, že právě proto jednal a rozhodoval v senátě sestaveném podle § 32 zákona o pracovních soudech, a to způsobem předepsaným v § 33 téhož zákona, a že tento senát uznal svou příslušnost pro jednání a rozhodování o odvolání vzneseném ve sporu pracovním. Tomu nevadila okolnost, že první soud nepojal do svého rozsudku doložku podle čl. IV. odst. 2 zákona čís. 251/34 sb. z. a n., neboť uvedené ustanovení zákona neobsahuje žádné sankce pro takový případ, a jeho patrným účelem jest, aby pracovní spory byly projednávány aspoň v podstatě podle předpisů zákona o pracovních soudech i tehdy, koná-li se řízení o nich u okresních soudů, příslušných podle § 42 zákona čís. 131/31 sb. z. a n., ovšem s vyloučením ustanovení o přísedících v řízení v první stolici. I podle názoru dovolacího soudu jde tu o spor ze služebního poměru založeného soukromoprávní smlouvou, vzniklý mezi žalobcem jako zaměstnancem a žalovanou obcí jako jeho zaměstnavatelkou, a to o spor o služební požitky (§§ 1 a 2 a) zákona čís. 131/31 sb. z. a n. — srov. rozhodnutí čís. 14234 sb. n. s.). Dovolatel sám zdůrazňuje v dovolání, že jde o spor pracovní. Dovolací soud dospěl proto k závěru, že odvolací soud byl řádně obsazen a že napadený rozsudek byl vynesен příslušným odvolacím soudem ve sporech pracovních.

## Čís. 14799.

**K § 163 obč. zák. Nemanželské dítě nemůže se platně vzdáti práva domáhati se zjištění nemanželského otcovství zploditelova.**

**Žaluje-li o uznání nemanželského otcovství osoba zletilá, musí prokázati právní zájem na bezodkladném zjištění tohoto právního poměru.**

(Rozh. ze dne 19. prosince 1935, R II 561/35.)

Žalobkyně, již zletilá, domáhá se na žalovaném žalobou uznání otcovství. **P r v ý s o u d** žalobě nevyhověl proto, že žalobkyně již jako zletilá se smírem vzdala práva žalovati žalovaného o uznání nemanželského otcovství. **O d v o l a c í s o u d** vyhradiv svému usnesení právní moc, zrušil rozsudek prvního soudu a uložil mu nové jednání a rozhodnutí. **D ů v o d y:** Soud odvolací nesdílí názor prvního soudu, že žalobkyně vzdavši se žaloby na uznání otcovství nemůže takovou žalobu více podati, neboť alimentární povinnost otcova jest takového rázu, který zasahuje do práva veřejného v případě neschopnosti dítěte k výživě a povinnosti domovské obce se starati o výživu dítěte, takže práva na zjištění otcovství se nelze zříci.

**N e j v y š š í s o u d** nevyhověl rekursu.

### D ů v o d y:

Právní názor napadeného usnesení, že jest bezúčinným vzdání se práva nemanželského dítěte domáhati se zjištění nemanželského otcovství vůči zploditeli, poněvadž jest to nezadatelné právo dítěte, jest správný (srovnej rozhodnutí 1818, 2587 sb. n. s.). Jestliže tedy první soud zamítl žalobní žádost na uznání otcovství podanou proti žalovanému z důvodu, že se žalobkyně vzdala pravoplatně a závazně tohoto práva, aniž se jinak zabýval žalobou věcně, právem zrušil odvolací soud rozsudek prvního soudu. Stěžovateli jest přisvědčiti, že jest při rozhodování probrati otázku oprávněnosti žaloby i s hlediska žaloby určovací. Žalováno jest jen na uznání nemanželského otcovství (§ 163 ob. zák.). Žaloba taková jest statusovou určovací žalobou. Podmínkou určovací žaloby jest, že má žalobce právní zájem na tom, aby právní poměr, o který jde, byl co nejdříve najisto postaven soudním rozhodnutím (§ 228 c. ř. s.). Jestliže poručenský soud ve smyslu § 16 první dílčí novely k obč. zák. udělil poručenstvu dítěte zmocnění k podání žaloby na uznání nemanželského otcovství, tkví v tom i v povaze nároku právní zájem na bezodkladném zjištění a netřeba jej zvláště osvědčovati. Avšak v souzeném případě žaluje osoba dospělá o uznání nemanželského otcovství. Tu jest třeba obírat se právním zájmem na bezodkladném zjištění tohoto právního poměru, kterýžto zájem musí býti jako každý jiný věcný předpoklad žalobního nároku prokázán. Zdali žalobkyně má takový právní zájem, jest vzíti na přetřes a o tom jest rozhodnouti v rozsudku (odpovědi ministerstva spravedlnosti k § 228 c. ř. s.).

### Čís. 14800.

#### Odpůrčí řád.

Strana v odpůrčím sporu žalovaná může namítati nejen, že pohledávka věřitelova není vykonatelná, nýbrž i, že pohledávka není vůbec po právu, zejména že nikdy nevznikla.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1935, Rv II 862/33.)